

A Régiók Bizottsága véleménye a következő témában: Az Európai Bizottság közleménye a Tanács és az Európai Parlament részére: „Közös jövőnk építése: A kibővített Unió politikai kihívásai és költségvetési eszközei 2007–2013”

(2005/C 164/02)

A RÉGIÓK BIZOTTSÁGA,

TEKINTETTEL az Európai Bizottságnak a „Közös jövőnk építése: A kibővített Unió politikai kihívásai és költségvetési eszközei 2007–2013” című közleményére a Tanács és az Európai Parlament részére, COM (2004) 101 final;

TEKINTETTEL az Európai Bizottság 2004. március 18-i felkérésére, melyben – hivatkozással az Európai Közösséget létrehozó szerződés 265. cikkének (1) bekezdésére, valamint az Európai Bizottság és a Régiók Bizottsága közötti együttműködésről szóló, 2001. szeptemberi jegyzőkönyvre, mely az RB feladatai közé sorolja, hogy „stratégiai dokumentumokat állítson össze az Európai Bizottság által fontosnak ítélt témákról” – megbízza a Régiók Bizottságát, hogy fogalmazza meg véleményét a témával kapcsolatban;

TEKINTETTEL Elnökének 2004. május 26-i döntésére, amellyel megbízta a „Területi kohéziós politikai” szakbizottságot a véleménykészítés feladatával; valamint a Vezetőtestület 2004. június 15-i döntésére, melyben az előadó munkáját segítő munkacsoport felállításáról határozott;

TEKINTETTEL a munkacsoport első (2004. július 7.), és második (2004. november 16.) Brüsszelben tartott ülésének határozataira és a szakbizottságok képviselőinek hozzászólásaira;

TEKINTETTEL az Európai Bizottságnak a Tanács és az Európai Parlament részére – a részletes politikai javaslatok első csoportjának kidolgozása céljából – írt, „Pénzügyi terv 2007–2013” című kiegészítő közleményére, COM(2004) 487 final;

TEKINTETTEL az Európai Parlament költségvetési bizottságának az Európai Bizottság közleményéről írott jelentésére (COM(2004) 101, A5-0268/2004, előadó: Terence Wynn); valamint a Regionális Politikai Bizottság 2004. március 18-án elfogadott kiegészítő véleményére (előadó: Samuli Pohjamo);

TEKINTETTEL a „Kormányzás és a strukturális alapok egyszerűsítése 2006 után” című, előretekintő jelentésére (CdR 389/2002 final); ⁽¹⁾

TEKINTETTEL 2004. június 12-i, a Harmadik Kohéziós Jelentésről kiadott véleményére (CdR 120/2004) ⁽²⁾;

TEKINTETTEL a „Területi kohéziós politika” szakbizottság 2004. november 26-án elfogadott véleménytervezetere (CdR 162/2004 rev.3), (előadó: Sir Albert Bore tanácsos, Birmingham Városi Tanács (Egyesült Királyság, PES))

TEKINTETTEL az Európai Parlament 2004. december 2-án elfogadott állásfoglalására a pénzügyi tervről;

TEKINTETTEL az Európai Bizottságnak az Európai Tanács tavaszi ülésére írott, „Közös munka a növekedésért és a foglalkoztatottságért: a lisszaboni stratégia újraindítása” című közleményére (COM (2005) 24, 2005. február 2.);

⁽¹⁾ HL C 256, 2003. 10. 24., 1. oldal

⁽²⁾ HL C 318, 2004. 12. 22., 1. oldal.

FIGYELEMBE VÉVE, hogy az RB értékelésének alapmércei továbbra is az EK-Szerződés 2. és 158. cikkében ⁽¹⁾ lefektetett célkitűzések: a gazdasági és társadalmi kohézió és szolidaritás erősítése a Közösség általános harmonikus fejlődésének elősegítése érdekében, a különböző régiók fejlődési szintje közötti különbségek **csökkentése** és különösen a leghátrányosabb helyzetű területek fejlődési lemaradásának mérséklése jelentős hozzájárulás a regionális és helyi hatóságok szerepének megerősítéséhez az Európai Unióban, amely hozzájárul a lisszaboni és göteborgi napirendben megjelölt célok eléréséhez;

FIGYELEMBE VÉVE, hogy az Európai Alkotmányt létrehozó szerződéstervezet a III. fejezet 116. cikkében megerősíti a kohéziós célkitűzést a területi dimenzió bevezetésével: „Átfogó harmonikus fejlődésének előmozdítása érdekében az Unió úgy alakítja és folytatja tevékenységét, hogy az a gazdasági, társadalmi és területi kohézió erősítését eredményezze”.

2005. február 23–24-én tartott, 58. plenáris ülésén (a február 23-i ülésen) az alábbi véleményt elfogadta.

1. Közös jövőnk építésének a helyi és regionális hatóságokat érintő kérdései

A RÉGIÓK BIZOTTSÁGA

örömmel üdvözi, hogy az Európai Bizottság közleményt fogadott el a „Közös jövőnk építése: A kibővített Unió politikai kihívásai és költségvetési eszközei” című dokumentumnak a 2007–2013 közötti időszakra szóló pénzügyi tervéről ⁽²⁾;

1.1. Prioritások és kihívások a kibővített Unióban

1.1.1 **támogatja** az Európai Bizottság azon javaslatait, amelyek válaszolnak azokra az igényekre és kihívásokra, melyekkel a 27 tagállamra bővülő Európai Unióban – köztük Bulgáriának és Romániának – szembe kell néznie, összhangban a tagállamok kormányai által a Lisszabonban és Göteborgban elfogadott, a fenntartható növekedésre és a fenntartható környezeti fejlődésre irányuló stratégiák kiegészítő célkitűzéseivel, amellyel megfelehetnek az egységes piac jelenlegi és jövőbeli követelményeinek;

1.1.2 **kihangsúlyozza**, hogy az Európai Unió elmarad fő gazdasági versenytársai mögött, már 1995 óta ⁽³⁾;

1.1.3 **megjegyzi**, hogy a 2004. május 1-jei bővítés óta az EU a világ legnagyobb gazdasági és kereskedelmi blokkja, melyhez a világ számos legtermelékenyebb és leginkább újító jellegű városa és régiója is tartozik, ugyanakkor az EU most az a gazdasági térség is, amelynek a növekedési üteme jelentősen a globális átlag alatt van;

1.1.4 **kiemeli**, hogy amíg az európai gazdaság összes összetevője nem alkalmazkodik a globalizáció által kikényszerített szerkezeti változásokhoz, az európai gazdaság tovább fog süllyedni a 2007–2013 közötti időszak alatt, kockára téve városaink és régióink virágzását, stabilitását és biztonságát;

1.1.5 **elismeri**, hogy szembe kell néznie azzal a kihívással, hogy meg kell védeni és fenn kell tartani a növekedésre,

⁽¹⁾ „Átfogó harmonikus fejlődésének előmozdítása érdekében a Közösség úgy alakítja és folytatja tevékenységét, hogy az a gazdasági és társadalmi kohézió erősítését eredményezze. A Közösség különösen a különböző régiók fejlettségi szintje közötti egyenlőtlenségek és a legkedvezőtlenebb helyzetű régiók vagy szigetek — a vidéki térségeket is beleértve — lemaradásának csökkentésére törekszik.”

⁽²⁾ COM (2004) 101 final.

⁽³⁾ 1995 óta a 15 tagú Európa gazdasági növekedési mutatója átlagosan 2,2%. Világszinten ez az átlag 3,6%, az Egyesült Államokra vetítve pedig 3,2%. COM(2004) 101 végleges, 3. oldal

versenyképességre és szolidaritásra alapozott európai társadalmi modellt, miközben a közhangulat egyre jobban kételkedik annak hatékonyságában, és felüti fejét a globális instabilitás, és hogy ezért a kormányzás minden területének összehangolt intézkedéseire van szükség;

1.1.6 **azt is kiemeli**, hogy Európának a bővítés révén történő újraegyesítése a szolidaritás megújulásához és a diverzitás elfogadásához vezetett és kell vezetnie, melyek mind-mind növelik az Európai Unió potenciálját. Mindazonáltal ez a bővítés új és megnövekedett gazdasági-társadalmi egyenlőtlenségeket is eredményezett a városokban és régiókban. Ha figyelmen kívül hagyjuk ezeket, akkor veszélybe kerül a kohézió, az egységes piac sikere és a Szerződés közös célkitűzései. Ezért az európai szolidaritás szellemének megerősítése a sikeres kohéziós politika és az európai társadalmi modell előmozdításának szükséges előfeltétele;

1.1.7 **megerősíti** az Európai Bizottság álláspontját, hogy a pénzügyi erőfeszítések növelése szükséges a Közösség költségvetésében a bővítéssel bekövetkezett aszimmetrikus kihatások helyrebillentésére, hogy át kell hidalni azt a szakadékot, amely a politikai törekvések és a célok eléréséhez jelenleg hiányzó kapacitások között van;

1.1.8 **támogatja** az Európai Bizottságnak egy, a modern kormányzásra érzékeny pénzügyi tervre tett javaslatát, és kellően figyelembe veszi a helyi és regionális hatóságokat;

1.1.9 **azon az állásponton van**, hogy ehhez elismerten szükségesek a többszintű tulajdonviszonyok, az összehangolt közös akciók és a tagállamokon túlnyúló felelősség, hogy a polgárok számára az EU által nyújtott értéktöbblet láthatóságát, valamint minden egyes, közpénzből elköltött euró hatékonyságát maximalizálni, és potenciális megtérülését megsokszorozni lehessen.

1.2 Költségvetési eszközök

1.2.1 **üdvözli** az Európai Bizottság javaslatait, melyekkel számításba veszi a meglévő politikai elkötelezettségeket és reális értékelés alapján beosztja a korlátozott pénzügyi forrásokat aszerint, hogy mi szükséges, és mi engedhető meg az Európai Unió céljainak elérése érdekében;

1.2.2 **kiemeli**, hogy a bővítés folytán 5 %-kal növekedett a Közösség GDP-je, miközben a népesség 20 %-kal lett több;

1.2.3 **kihangsúlyozza**, hogy a 25 tagú EU-ban az egy főre jutó átlagos GDP 12,5 %-kal csökkent, tükrözve azt a tényt, hogy a bővítéssel párhuzamosan a jövedelmi aránytalanságok megduplázódtak és az életminőség szintje jelentősen romlott;

1.2.4 **megjegyzi**, hogy bár az Európai Bizottság javasolja a befizetési kvóták növelését a GNI 1,14 %-ára, a kötelezettségvállalási előirányzatok ez időszak alatt átlagosan 1,22 %-ot érnének el. A saját források 1,24 %-os plafonját megtartották a 2007–2013 közötti időszak pénzügyi terve számára – ugyanazon a szinten, mint a 2000–2006 közötti időszak alatt ⁽¹⁾;

1.2.5 **azt is kihangsúlyozza**, hogy ez éles ellentétet képez az EU saját források plafonjainak az első két időszak alatti növekedésével, de nem vonatkozik a jelenlegi helyzetre.

1998–1992 GDP 1,15–1,20%-a

1993–1999 GDP 1,24–1,27%-a

2000–2006 GDP 1,27 (vagy) 1,24%-a

1.2.6 **kiemeli**, hogy a bővítés az Európai Bizottság részéről olyan politikai reakciót is követelt, amely (más külső befolyásokkal egyetemben) tükröződik a kötelezettségvállalási előirányzatokban. A kohéziós és versenyképességi (fenntartható fejlődésre vonatkozó) kötelezettségvállalások növekednek; az „on farm”-ra (fenntartható mezőgazdaságra) vonatkozó kötelezettségvállalások csökkennek, és az „off-farm”-ra (vidékfejlesztésre) vonatkozó kötelezettségvállalások növekednek;

1.2.7 **kihangsúlyozza**, hogy ily módon a bővítés kikerülhetetlen költségeit fedezni lehet a kifizetési előirányzatok és a saját források plafonjai közti a rés szűkítésével, amely megtalálható a rendkívüli kiadásokra felretelve a korábbi pénzügyi tervidőszakokban;

⁽¹⁾ Az elkötelezettségi számadat nagyobb, mint a kifizetési, mivel olyan erőforrásokra vonatkozik, amelyek egy évnél hosszabb idejű programok számára vannak elkülönítve, és ezért nem szabad mindent elkölteni a költségvetési évben. A kifizetések várhatóan az előirányzott évben esedékesek. A tagállamok kifizetéseit évente állapítják meg a költségvetésben szereplő kifizetési keret alapján. A saját erőforrások plafonját tanácsi határozat alapján rögzítették. Ez maxímálja a tagállamok hozzájárulásának összegét.

1.2.8 **megjegyzi**, hogy a 2007–2013 közötti időszakra szóló pénzügyi terv a GNI 1,14 %-át kitevő kifizetési előirányzatok magukban foglalják az Európai Fejlesztési Alapot és a Szolidaritási Alapot. Az 1,14 % GNI ezért is kb. egyenértékű a 2000–2006 közötti pénzügyi időszak 1,10 % GNI kifizetési előirányzatával;

1.2.9 **megerősíti**, hogy az Európai Bizottság javaslatát ellenkezéssel fogadták, számos nettó befizető ország felemelte szavát a kiadások megszigorítása érdekében úgy, hogy azok kötelezettségvállalási előirányzatai ne haladják meg a GNI 1 %-át (beleértve az előre számszerűsített kötelezettségvállalásokat is, mint pl. a mezőgazdasági kiadásokat) ⁽²⁾;

1.2.10 **aggódik amiatt**, hogy az álláspontja miatt a kifizetések csak a GNI 0,9 %-os szintjét érik el, és hogy a 2007–13 közötti éves számadatok átlagosan jelentősen elmaradnak a 2006-ra megállapodott kifizetési összegtől, amely a GNI 1,09 %-a;

1.2.11 **kihangsúlyozza**, hogy ez korlátozó jellegű költségvetési kereteket jelentene, amelyek hátrányosan hatnának ki a különleges szerződési státusszal rendelkező politikákra és azokra, amelyeknek multiplikátor hatása van, illetve kihatással vannak az új tagállamok elvárásaira;

1.2.12 **úgy ítéli meg**, hogy az Európai Bizottság javaslatai logikus választ adnak azoknak a tagállamoknak a költségvetési aggodalmaira, melyeknek a saját forrásai jelenleg összekapcsolódnak az Európa-szerzte tapasztalható alacsony szintű növekedési rátával, és ennek megfelelően az RB ugyanarra az álláspontra helyezkedik, mint az Európai Beruházási Bank, nevezetesen hogy tartalékolni kell a forrásokat a holnap kihívásai számára;

1.2.13 **megjegyzi**, hogy az 1,24 %-os GNI szinten, az EU költségvetési főösszege az Unió közpénzeiből teljesített összes kiadásának csupán kb. 2,5 %-a;

1.2.14 **egyetért** az Európai Bizottsággal abban, hogy nem reális dolog kevesebb pénzért többet várni Európától – az EU szintű új politikai területek új pénzügyi követelményeket támasztanak;

1.2.15 **megjegyzi**, hogy mivel nem lehet pénzügyi terv anélkül, hogy az Európai Parlament és a Tanács között ne lenne benne egyetértés, mivel a jelenleg hatályos Szerződés nem írja elő kötelező jelleggel, hogy legyen pénzügyi terv és csak éves költségvetéseket tesz kötelezővé, a tagállamok közötti, a pénzügyi tervekkel kapcsolatos ellentéteket gyorsan meg kell oldani. Nem lenne bölcs dolog azokat a késedelmeket megismételni, amelyek az Agenda 2000 programjának elfogadásakor fordultak elő. Az elhúzódó tárgyalások jövőbeni eredménye a strukturális alapok programjainak szétesése lehet;

⁽²⁾ UTALÁS A HAT ÁLLAMFŐ ÁLTAL ÍRT LEVÉLRE: „Véleményünk szerint a következő pénzügyi terv időszakában az átlagos kiadási szintet a jelenlegi kiadási szint környékén kellene stabilizálni, és annak nem lenne szabad túllépnie a bruttó nemzeti jövedelem (GNI) 1 %-át, beleértve a mezőgazdasági kiadásokat, melyek plafonját a 2002. októberi Európai Tanács határozta meg.”

1.2.16 **úgy ítéli meg**, hogy a 2007–2013 közötti pénzügyi időszak időkeretében azért logikus a hétéves fázis, mert ez alatt zajlanak le a főbb szerkezeti változások. Ezen felül, lehetőség nyílik benne a későbbi fázisok működő mechanizmusainak és eszközeinek a megteremtésére. A hét évre garantált európai alapjuttatás – összehasonlítva a rövidebb távú finanszírozásokkal, amelyekhez társulnak az általában 4-5 éves nemzeti mandátumok –, olyan időbeni távlatokat nyújt a városok és régiók számára, amelyben el lehet vállalni hosszabb távú stratégiai megközelítéseket is a fenntartható gazdasági és társadalmi fejlődés érdekében;

1.2.17 **hangsúlyozza** azonban, hogy egy ötéves időszak egybeesett volna Parlament és az Európai Bizottság mandátumával, ezért demokratikusabb legitimitást biztosított volna a pénzügyi tervről szóló javaslat számára.

1.3 A kiadási oldal megközelítése

1.3.1 **azon az állásponton van**, hogy helytálló az Európai Bizottság által a közleményében a 2007–2013 közötti időszakra szóló pénzügyi tervre vonatkozóan megnevezett három fő prioritás, nevezetesen:

- a fenntartható fejlődés;
- az európai állampolgárság teljes tartalmának megadása; és
- az EU mint globális partner;

1.3.2 **úgy értékeli**, hogy a 2007–2013 közötti időszakra szóló pénzügyi tervnek el kell ismernie, hogy a közös politika kihívásainak vonatkozásában szükséges az általa meghatározott, Európára kiterjedő konszenzus kiszélesítése, ezeknek a kérdéseknek világosan meg kell határozni az európai dimenzióját, benne egyidejűleg ki kell emelni az EU-intézkedés hozzáadott értékét, de – ugyanakkor – a szubszidiaritás elve alapján, minden egyes kormányzati szféra – a helyi, regionális és nemzeti – külön-külön hozzájárulását;

1.3.3 **örömmel üdvözli**, hogy az Európai Bizottság a 2007–2013 közötti időszakra szóló pénzügyi terv minden egyes költségvetési tételében megfontolás tárgyává tette az EU politika végrehajtásánál az akciók EU szintű hozzáadott értékét és a jobb kormányzási kérdéseket, ahogy az kiderült egy későbbi közleményből;

1.3.4 **egyértelműen** az Európai Bizottság célkitűzéseivel abban a tekintetben, hogy a 2007–2013 közötti időszakra szóló pénzügyi tervben tilos alapokat EU-szinten egyik zsebből a másikba átrakásos módon átutalni;

1.3.5 **támogatja** az Európai Bizottságnak azt a véleményét, hogy a következő pénzügyi tervekben a kiadásokra vonatkozóan biztosítani kell, hogy az EU-szintű akciók:

- hatékonyak legyenek, amikor az eredményeket kizárólag EU-szintű akciókkal lehet biztosítani;

- költséghatékonyak legyenek, amikor az EU-szintű akciók ugyanazért a pénzért többet nyújtanak; és

- kiegészítő jellegűek legyenek, azaz ösztönözzék a nemzeti, regionális vagy helyi szféra akcióit és fokozzák azok hatását;

1.3.6 **úgy ítéli meg**, hogy az EU-modell egyensúlyt jelent az egyéni és társadalmi, állami és decentralizált hatóság, a piaci nyereség, a szabályok és rendeletek között. Az Európai Bizottságnak a pénzügyi terv költségvetési tételeiben gyakorolt prioritási politikája a záloga annak, hogy létrejöhesse annak a modellnek a fenntartható növekedése, amely az elmúlt 50 évben Európának a stabilitását és növekedését biztosította;

1.3.7 **úgy érzi**, hogy az Európai Bizottság a kohéziós politika kiegyensúlyozott stratégiáját fogadta el a költségvetési tételekben, melyekben különös hangsúlyt kaptak az új tagállamok szükségletei, miközben gondosan egyensúlyt teremtett az egész Európai Unió területén a gazdasági, társadalmi és területi egyenlőtlenségek között;

1.3.8 **azon az állásponton van**, hogy a költségvetési politikáról szóló fejezetekben jó példákat találunk arra, hogy az EU-modell milyen hozzáadott értékeket nyújt. Az uniós befektetés a kutatásba és fejlesztésbe, a határokon átnyúló csere és infrastruktúra-projektek a lisszaboni-göteborgi célkitűzéseket egy olyan partnerségi kapcsolattal kötik össze, amely fokozza a növekedést, a konvergenciát, a versenyképességet és a hosszú távú fenntarthatóságot. A partnerségre alapuló megközelítés az európai K+F-tevékenységekben földrajzilag decentralizált képzési és kutatási infrastruktúrát is magába foglal, amely lehetővé teszi az európai népesség magas képzettségi foka és a növekedési potenciál teljes körű kiaknázását. A piaci alapú megoldások önmagukban nem hoznak létre olyan fenntartható jövőt, mint amelyet Európa keres;

1.3.9 **elismeri**, hogy úgy az, hogy mit engedhetünk meg, mint a költségvetési fegyelem olyan tárgyalási folyamatot motíváló tényezők, melyek két megközelítést tesznek lehetővé a pénzügyi tervre nézve:

- meghatározzuk, hogy mire van szükség, és ehhez rendeljük hozzá a forrásokat; és
- meghatározzuk, hogy mit engedhetünk meg magunknak, és ehhez rendeljük hozzá a prioritásokat;

1.3.10 **elismeri**, hogy az Európai Bizottság az első megközelítést támogatta egy fentről lefelé irányuló szempont miatt, melyet a fentről lefelé irányuló szükségletek értékeléséből építettek fel;

1.3.11 **elutasítja** azt a logikát, hogy a második megközelítés fenntartható választ nyújthat az EU gazdasági, szociális és demokratikus kihívásaira.

1.4 Pénzügyi keretek

Örömmel üdvözli az Európai Bizottság javaslatát, mely szerint egy új pénzügyi keretet kell rekonstruálni korlátozott számú politikai cél köré csoportosítva:

- (1a) Versenyképesség a növekedés és a foglalkoztatás érdekében;
- (1b) Kohézió a növekedés és a foglalkoztatás érdekében;
- (2) Fenntartható irányítás és a természeti erőforrások védelme;
- (3) Állampolgárság, szabadság, biztonság és igazságszolgáltatás; és
- (4) Európai Unió, mint globális partner.

A bizottság főbb észrevételei a fenntartható fejlődés fejezetének 1.(a), 1.(b) és 2. pontjaira vonatkoznak.

1.4.1 Fenntartható növekedés

- **elismeri** azt a gazdasági következetességet és politikai logikát, amely a fenntartható fejlődést a három kiegészítő pillér (a kiegyenlítő, versenyképesség és foglalkoztatás) és a területi együttműködés költségvetési közvetítő közegeként használja;
- **örömmel fogadja** a strukturális és kohéziós politika számára a 2007–2013 közötti időszakra a 336,2 milliárd eurós költségvetési javaslatát – a strukturális és kohéziós alapok 2000–2006-os időszakra szóló 213 milliárd eurós keretével szemben; egyben megjegyzi, hogy 78 % (262,3 milliárd €) jut a fejlődésben elmaradottabb régiók konvergenciájának céljára, 18 % (68,5 milliárd €) jut a regionális versenyképesség és foglalkoztatottság céljára, továbbá 4 % (13,5 milliárd €) jut a határokon átnyúló és a régiók közötti fejlesztések terén a területi együttműködések céljára; (1)
- **megjegyzi**, hogy a konvergencia céljára – azon régiók számára, amelyek egy főre eső GNI-je nem éri el a 25 tagú EU átlagának 75 %-át – elkülönített 262,3 milliárd eurós költségvetési tételből 22 milliárd eurót használhatnak fel a 15 tagú EU azon államai, amelyek még jogosultak a kohéziós támogatásra, de a feltételeknek tisztán statisztikai okokból már nem tesznek eleget („kifelé tartó” régiók). Ez 66 %-a annak az összegnek, amelyet 2007 és 2013 között teljes jogú „konvergencia-régióként” kaptak volna;
- **megjegyzi**, hogy a 336,2 milliárd eurós költségvetési tétel a GNI 0,41 %-ának (illetve a Szolidaritási Alap adminisztrációs

(1) A konvergencia célkitűzése azokat a régiókat érinti, amelyek GNI-je elmarad a 25 tagú EU átlagának 75 %-ától, valamint átmeneti támogatást jelent a 15 tagú EU „kifelé tartó” régiói számára, amelyeknek egy főre eső GNI-je elmarad a 15 tagú EU átlagának 90 %-ától. A Kohéziós Alap 2000–2006 közötti kerete 18 milliárd €, a négy strukturális alapé (ERFA, ESZA, Halászati Orientációs Pénzügyi Eszköz és az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalap Orientációs Részlege) pedig 195 milliárd €;

költségeit és egyéb tevékenységeket is beszámítva a 344,9 milliárd euró a GNI 0,46 %-ának) felel meg;

- **hangsúlyozza**, hogy a fenntartható növekedést célzó stabil makrogazdaság életre hívásához a pilléreken belüli programokat kifejezetten a lisszaboni-göteborgi célkitűzések elérésének szolgálatába kell állítani;
- **megjegyzi**, hogy a lisszaboni stratégiát a fenntartható gazdasági növekedés elősegítésére és a szociális kohézió megerősítésére dolgozták ki, a következő célkitűzésekkel:
 - legalább 70 %-os foglalkoztatottsági arány elérése 2010-re;
 - az európai termelékenység szintjének felhozatala a világ vezető vállalatainak teljesítményszintjére;
 - az információs társadalom előtt álló kihívások megtalálása és európai területek kialakítása;
 - a kutatásra szánt beruházások szintjének felhozatala a GDP 3 %-ára
- **megjegyzi**, hogy az Európai Bizottság kiegészítő közleménye is azt igazolja, hogy igen csak alulmúltuk a növekedési célok teljesítését és az aránytalanságok csökkentését, amelyek pedig alátámasztják a lisszaboni-göteborgi stratégiát. Részben ez a következménye annak a nyomásnak, hogy helyt kell állni a globális versenyben, a termelékenységi kérdésekben, szembe kell nézni az elöregedő lakosság és az egészségügyi ellátás növekvő elvárásainak problémáival, ennek megfelelően terhelve a közkiadást;
- **úgy véli**, hogy a kritikus sikertényezőket meg kell határozni, és mérni kell tudni annak érdekében, hogy a lisszaboni-göteborgi célkitűzéseket figyelemmel lehessen kísérni és teljesíteni lehessen, valamint – főleg – hogy mozgósítani lehessen a civil társadalmat, a regionális és helyi hatóságokat és a vállalatvezetőket – mindazokat, akik érintettek a lisszaboni stratégia sikerében – hogy mindenki számára teljesüljön a lisszaboni-göteborgi stratégia;
- **elismeri**, hogy ha a pénzügyi tervben előirányzott kiadási szintek az Európai Bizottság által javasolt, a GNI 1,14 %-ára méretezett kifizetési keret alá csökkennének, akkor ennek az 1.b) Kohézió a növekedés és a foglalkoztatás érdekében pont alatt szereplő, „a regionális versenyképesség és foglalkoztatás támogatása a kevésbé fejlett területeken kívül” alcímhez tartozó programok látják kárát. A regionális különbségek problémája súlyosbodna. Következésképpen nem minden régió vehetné ki egyformán a részét az EU egészére vonatkozó versenyképesség, növekedés és foglalkoztatás fejlesztéséből;

- **következetesen támogatta** a versenyképességi és foglalkoztatási intézkedések bevezetését annak biztosítására, hogy az EU teljes regionális területe maximális mértékben reagáljon a lisszaboni-göteborgi stratégiára, de felteszi a kérdést, hogy a pilléreken belüli programok milyen mértékben szolgálják átfogóan a lisszaboni-göteborgi célkitűzéseket, ha a regionális gazdasági virágzás hiánya az alapjuttatások egyetlen mutatószáma;
- **megérti**, ahogy azt a Harmadik Kohéziós Jelentés is elismeri, hogy a GDP-nek, mint fő mutatószámoknak, számos gyengesége van, és hogy számtalanszor bebizonyították, hogy a régiókon belüli egyenlőtlenségek – például, amelyek a nagy és közepes méretű városokon belül szembetűnőek ⁽¹⁾ – gyakran sokkal kritikusabbak, mint a régiók közti aránytalanságok.;
- **sajnálja** ezért, hogy a régiókon belüli és régiók közötti problémát összekapcsolták az új „2. célkitűzéshez” allokált, az előző programozási időszakokhoz képest csökkentett mértékű költségvetési keretszámokkal, amelyben a 2007–2013-as költségvetési keret 18 %-a jut, összehasonlítva a 2000–2006-os 23,8 %-kal ⁽²⁾;
- **örömmel üdvözli** a főbb városi területek potenciáljának megnövekedett mértékű elismerését a gazdasági növekedés fő hajtóerőiként, de **úgy véli**, hogy az egyes nemzeti keretek számára javasolt szabályozásoknak kifejezetten hivatkozniuk kellene a városfejlesztésre, hogy megfelelően tükrözzék a városközpontoknak, mint az európai gazdaság fő hajtóerőinek a szerepét;
- **sajnálataát fejezi ki** amiatt, hogy bár a lisszaboni stratégia megfelelően elismeri az idősödő lakosságnak a GDP és a növekedési ütem csökkenésében játszott szerepét – és ezeknek a hatásoknak a leküzdéséhez szükséges intézkedéseket –, ugyanakkor nem ismerik el hasonló módon a versenyképességi és növekedési menetrend megvalósítása számára a fiatalokban rejlő lehetőségeket.

(a) Versenyképesség a növekedés és a foglalkoztatás érdekében;

- A vállalatok versenyképességének elősegítése a teljesen integrált egységes piacon
- **felismeri**, hogy szükség van Európában az iparpolitika újraindítására, mégpedig egy üzletbarát környezet megteremtése által;
- **sürgeti** a KKV-szektor fejlesztési potenciálját – mely az egységes piac növekedéséhez szükséges építőkövekhez hasonlítható – bevonásának és ösztönzésének szükségességét, felismerve, hogy a KKV-k az egységes piacnak talán a legnagyobb kiaknázatlan potenciálját jelentik;
- **megjegyz**, hogy az egységes piac szabályainak alkalmazása a kohéziós politikára a kiskereskedelem élénkítésének érdekében azt eredményezi, hogy mérhető hozzá-

adott értéket lehet megfigyelni a közösségen belül a legkevésbé fejlett régiók és az EU többi része közötti kereskedelem növekedésében, mivel a versenyképesség növekedését célzó kohéziós politika kiadásainak körülbelül egynegyede a megnövekedett export formájában visszaforgatásra kerül az Unió többi részébe;

- **úgy véli**, hogy az állami támogatások szabályozásának reformjában a mentességek átfogó szabályozására van szükség a KKV-k és a kutatás és technológia-fejlesztés támogatásához;
- **úgy véli**, hogy a hatásvizsgálatok bevezetése az állami támogatások megfelelő helyekre irányítása érdekében nagyobb rugalmasságot tenne lehetővé a nemzeti, regionális és helyi hatóságok számára olyan intézkedések elfogadása érdekében, melyek az EU-szintű versenyre és kereskedelemre ugyan korlátozott mértékben hatnak ki, de a piac valóságos üzemzavarait veszik kezelésbe, hozzájárulnak az elmaradott területek fejlődéséhez, növelik a vállalkozási kedvet.
- A kutatásra és technológiai fejlesztésre fordított európai erőfeszítések erősítése
- **Azon az állásponton van**, hogy amennyiben az EU dinamikus tudásalapú gazdasággá akar válni, ehhez számos intézkedés és pénzügyi támogatás nyújtása szükséges – különösen olyan kiválósági központokat kell létesíteni Európa széles körű oktatási és kutatási infrastruktúrájából, amelyek révén a nagyobb regionális gazdaságok fejlődhetnek, és az EU egész területén a kiválóság terjesztőivé és a versenyképesség fokozóivá válhatnak;
- **egyetért** az Európai Bizottsággal abban, hogy a kutatásra és technológiafejlesztésre fordított közösségi erőfeszítések fokozása a kibővített EU-nak jelentős célkitűzése, azonban eközben a köz- és egyéni finanszírozások közötti megfelelő egyensúly fenntartására is ügyelni kell ⁽³⁾;
- ezért **támogatja** a barcelonai Európai Tanácsnak azt a döntését, hogy a kutatásra és fejlesztésre fordított kiadásokat 2010-re az EU GNP-jének 3 %-ára növeli.

– Európa összekapcsolása az EU-hálózatok révén

- **Egyetért** az Európai Bizottság javaslatával, hogy nagyságrenddel kell megnövelni a transzeurópai hálózatok fejlesztésére szánt pénzügyi erőforrásokat. Külön prioritást kell biztosítani az intermodalitást ösztönző, a fenntartható szállítási módokat alkalmazó, határokon átnyúló projektek számára, különösen a tengeri autópályakon koncepciók számára, feltéve hogy ezek beleillenek egy átfogó, fenntartható közlekedési rendszerbe;

⁽¹⁾ Az Urban Audit 2004 szerint.

⁽²⁾ 11,5 % (2. célkitűzés) és 12,3 % (3. célkitűzés).

⁽³⁾ „Az EU jelenleg csupán a GNP 2 %-át költi kutatásra és fejlesztésre – körülbelül egyharmadával kevesebbet, mint az Amerikai Egyesült Államok. Ennek a különbségnek 80 %-a abból ered, hogy a magán-szektor nem fektet be eleget a kutatásba és fejlesztésbe.” Az Európai Bizottságnak az Európai Tanács tavaszi ülésére írott, „Közös munka a növekedésért és a foglalkoztatottságért: a lisszaboni stratégia újraindítása” című közleménye (COM (2005) 24, 2005. február 2.), 3.31. pont

- **hangsúlyozza**, hogy az RTE-T-k nagy szerepet játszhatnak ebben – különösen a tengeri autópályák a szigetek sajátos esetében –, lehetővé téve a földrajzi és demográfiai hátránnyal küzdő régiók számára, hogy úrrá legyenek azokon a nehézségeken, amelyek miatt nem képesek a belső piacon egyenlő feltételekkel megjelenni;
 - **megegerősíti**, hogy a tagállamoknak csak korlátozott kapacitás áll a rendelkezésére ahhoz, hogy előteremtsék az infrastrukturális beruházásokhoz szükséges összegeket akkor, amikor vissza kell fogniuk a közbeszerzési kiadásait annak érdekében, hogy kielégítsék a Stabilitási és Növekedési Paktum előírásait;
 - **kiemeli**, hogy TEN-T finanszírozása a helyi és regionális hatóságok által csak periférikus maradhat, tekintettel az egyéb infrastrukturális beruházásoknál vállalt nagyarányú elkötelezettségekre, amelyek gyakran létfontosságúak a TEN-T-k zökkenőmentes működéséhez és a helyi gazdaság és a szociális infrastruktúrák működéséhez;
 - **megjegyzi**, hogy a versenyképesség elősegítése ösztönzi a városok és régiók közti alapvető kölcsönös függés elismerését, amely viszont olyan kritikus tömegeket képes létrehozni, amelyekkel a területek közti külterjes növekedés további lendületet nyerhet, és amelyeket lehetetlen egy-egy városnak vagy régióknak önmagában odavonzani vagy megteremteni. Az európai stratégiai városi hálózatok, mint pl. az URBACT, jó példák erre, és ezeket európai szinten kell támogatni, hogy biztosítani lehessen a jól bevált gyakorlat és szakismeretek cseréjét az egyes területek között, és azokat a szükséges befektetéseket, amelyek a lisszaboni-götebörgi célkitűzéseket szolgálják.
- Az oktatás és képzés minőségének javítása
- **aláhúzza** a helyi és regionális humán tőke oktatásának és szakképzésének rendkívüli fontosságát az európai egységes piac kifejlesztése és a lisszaboni stratégia végrehajtása érdekében. Az Európai Unió-szerter a mobilitás támogatása érdekében tett intézkedések valóságos gazdasági eredményeket fognak hozni. Egyénileg és egészükben szemlélve ezek az intézkedések a befektetett pénz rendkívül jó értékesítését jelentik. Jóvá kell hagyni azokat a pótlólagos költségvetési kiadásokat, melyek ezekkel együtt járnak, mint amelyek lényegesek az európai közös oktatási terület és az integrált munkaerő-piac zökkenőmentes működéséhez és fejlődéséhez.
- Az európai társadalom segítése a társadalmi változások előrelátása és irányítása területén
- **támogatja** az Európai Bizottságnak azt az álláspontját, hogy megfelelő szabályozó keretekre van szükség mind a vállalatok, mind a munkavállalók számára a szociális normák és az alapvető jogok betartása érdekében.
- (b) Kohézió a növekedés és a foglalkoztatás érdekében
- **felismeri**, hogy csupán finanszírozásból nem keletkezik közösségi hozzáadott érték, hanem inkább egy olyan közösségi módszerből, amely olyan programok tervezését teszi lehetővé, amelyek figyelembe veszik és megvalósítják a regionális stratégiákat. Csak egy európai intézményi keret garantálhatja, hogy az ágazati politikák és a közösség gazdasági, szociális és területi kohéziós célkitűzéseit megvalósító pénzügyi eszközök kiegészítsék egymást;
 - **elismeri**, hogy a kiegyenlítődési célkitűzésnek a bővítéskor elsőbbséget kell biztosítani, s ennek az új tagállamokkal és a „régii” tagállamok leghátrányosabb helyzetű régióival való szolidaritást kifejező aktusnak kell lenni, biztosítva azt, hogy az alapjuttatások a legjobban elmaradott régiókhoz és városokhoz jussanak el;
 - **felhívja a figyelmet arra**, hogy az Európai Bizottság javaslata az EU strukturális alapjainak a következő támogatási időszakra érvényes pénzügyi keretére a korábbi Tizenötök Európjához tartozó régiók számára is méltányos kompromisszumot jelent, amennyiben 109,8 milliárd € jut az új 1. célkitűzésre és 56,6 milliárd € az új 2. célkitűzésre a „régii” tagállamokban (szemben a jelenlegi támogatási időszakban biztosított 154 milliárd, illetve 46,6 milliárd €-val);
 - **figyelmeztet** a partnerség és a szolidaritás aláásásával fenyegető tényre, hogy bizonyos tagállamok a csatlakozás statisztikai hatása miatt kiesnek a támogatható országok köréből;
 - **elismeri** a GDP 4 %-át kitevő támogatásfelvételi plafon bevezetésének indokoltságát az ERFA, az ESZA és a Kohéziós Alap támogatásai tekintetében, beleértve a vidékfejlesztési és halászati szerkezetváltás részét képező forráskiutalásokat is ⁽¹⁾. Az Európai Uniónak továbbra is a gazdasági és szociális különbségek csökkentését kell az egyik legfőbb feladatának tekintenie, és ezekre az alapokra szükség van, hogy segítsék a gazdasági és társadalmi fejlődésükben lemaradt régiókat és tagállamokat;
 - **elfogadja**, hogy a berlini képlet elve – minél kevésbé fejlett egy régió, annál nagyobb támogatásban kell részesíteni – jól megalapozott, és alkalmazni kellene a jövőben. Az egy főre eső támogatás szintjét tehát a régiók és tagállamok relatív gazdagságával arányosan kell meghatározni;
 - **figyelmeztet** azonban arra, hogy az átfogó kifizetési előirányzatokat ezen a 4 %-os plafonon felül eszközözik, és ezért, miközben a Kohéziós Alapból történő juttatásokat garantálják az új tagállamok számára, ennek kihatása mindenki számára jelentősen aláaknázza a lisszaboni-götebörgi cselekvési program elveit;
- ⁽¹⁾ Az Európai Vidékfejlesztési Mezőgazdasági Alapnak és az Európai Halászati Alapnak utalt pénzügyi forrásokat a plafon alkalmazása után számítják ki, hogy költségvetés-semlegesek legyenek.

– **elismeri** annak fontosságát, hogy javítani kell a kapacitások kiépítését a tagállamok decentralizált hatóságain belül és az új szomszédos országokkal fenntartott kapcsolatokban. Jelentős előrehaladást lehet elérni a határokon átnyúló és régióközi együttműködésben a helyi és regionális hatóságok közti szakembercsere révén megvalósuló tudás és szakismeret átadással;

1.4.2 A természeti erőforrások megőrzése és kezelése

örömmel üdvözli, hogy a pénzügyi elszámolási időszakon belül elismerik, hogy a vidéki tevékenységek között diverzifikálni kell: fejleszteni kell a környezetvédelmet és javítani kell az életminőséget, mint amely a területi kohézió létfontosságú egyensúlyának eléréséhez feltétlenül szükséges, a lisszaboni-göteborgi stratégia fenntartható fejlődési célkitűzéseiben belül;

kifejezi aggodalmát amiatt, hogy a növekedési és fejlődési mutatószámok, beleértve a foglalkoztatottságot, ipart és diverzitást, jelentősen alacsonyabbak a vidéki területeken, és ezzel komolyan veszélyeztetik a megélhetést;

örömmel üdvözli a városi programoknak azt a képességét, hogy a fejlesszék a szélesebb értelemben vett vidéket a sajátos kutatási és fejlesztési, vállalkozói és társadalmi változást jelentő kezdeményezéseikkel, bár elismert tény, hogy a távolabbi vidéki területek nem valószínű, hogy profitálnak az effajta kezdeményezésekből;

kihangsúlyozza azonban, hogy kiegyensúlyozott megoldásokra van szükség a vidéki területek különféle helyzeteiben, beleértve azokat is, amelyekben természet adta hátrányok és sajátos környezeti feszültségek vannak;

kihangsúlyozza továbbá, hogy tiszteletben kell tartani a területi sokféleséget, amelyben egy növekedési és kohéziós városi/vidéki paradigma koncepciójának való alárendeltség olyan irányú elmozdulást jelent az ipari/mezőgazdasági modellektől, amely már érzéketlen a globalizáció kihívásaira;

arra biztat, hogy a környezetvédelmet annak minden – globális, regionális, városi, vidéki és tengeri – szempontjával együtt úgy ismerjék el, mint a programokat átfogó elemet. Ebben a kontextusban a NATURA 2000 program helyszíneinek fenntartásáért felelős helyi és regionális hatóságok számára megfelelő finanszírozást kell biztosítani az idevonatkozó politikai eszközök által.

1.4.3 Állampolgárság: szabadság, biztonság, igazságszolgáltatás

örömmel veszi tudomásul, hogy az Európai Bizottság az európai állampolgárság kérdését ki akarja fejleszteni és ehhez anyagot szolgáltat, és irányított módon kívánja kézben tartani az olyan kényes kérdéseket, mint az áttelepülés és integráció,

szabadság, biztonság és igazságszolgáltatás, amelyek szerte az Európai Unióban érintik a városi és vidéki területeket, amint ezt a Charta előszava tartalmazza (!);

elismeri korrekten, hogy a bevándorlás és a menedékjog kihívásait a tagállamok által meghozott intézkedésekkel nem lehet hatékonyan kezelni; és hangsúlyozza, hogy számos helyi és regionális hatóság már most közvetlen támogatási intézkedéseket és lehetőségeket kínál;

aláhúzza, hogy mind az európai nagyvárosok, mind a vidéki területek egyre növekvő mértékben szereznek átfogó tapasztalatokat a migráns munkavállalókról és az új településekről. Ezt a tudást és a bevándorlók beilleszkedéséről szóló tapasztalatot ezért az Európai Bizottság által ebben a témában benyújtott rendeletjavaslat rendelkezéseinek is tükrözniük kell;

elismeri, hogy a jelenlegi fogyasztóvédelmi, élelmiszerbiztonsági és egészségvédelmi programok nem elégtik ki az európai állampolgárok elvárásait;

ennek megfelelően **úgy véli**, hogy a Régiók Bizottsága támogatja két eszköz bevezetését: az élelmiszerbiztonsági programét és egy fogyasztóvédelmi politikai és közegészségügyi programét.

1.4.4 Külpolitika

egyetért azzal, hogy a 2007–2013 közötti pénzügyi időszak tartalmazza annak elismerését, hogy a helyi és regionális kényszerítő szükségesszerűségek kiszélesedésével és növekedésével párhuzamosan az EU-nak erősíteni kell azt a képességét, hogy védelmezi az emberi jogokat, elősegíti a demokráciát és harcol a szegénység ellen az EU új szomszédos államaiban, mind multilaterális, mind bilaterális politikájában;

támogatja az Európai Bizottságnak azt az álláspontját, hogy következetes és összehangolt külső akciókra van szükség, hogy a rendelkezésre álló forrásokkal a legtöbbet és a legjobban lehessen elérni;

örömmel üdvözli az Európai Bizottságnak azt az álláspontját, hogy új szomszédosági politikára van szükség az 1989 vagy még régebb óta folyó, a határokon átnyúló pozitív fejlesztések továbbépítéséhez, amelyek tárgyát most már a fokozatos gazdasági integrációt célzó intézkedések, az elmélyültebb politikai együttműködés és a közös infrastruktúra kiépítése támogatásának kell képezniük;

hangsúlyozza az új tagállamokban és a szomszédos országokban a decentralizált hatóságokon belül a kapacitások jobb kiépítésének fontosságát.

(!) „Az Unió hozzájárul e közös értékek megőrzéséhez és továbbfejlesztéséhez, miközben tiszteletben tartja az európai népek kultúrájának és hagyományainak sokféleségét, a tagállamok nemzeti identitását és központi, regionális és helyi közhatalmi szervezetét.”

1.4.5 Helyesbítő mechanizmus

megérti, hogy a 2007–2013 közötti időszakra szóló pénzügyi terv tárgyalásai világos mechanizmusokat vonnak be az Unió átfogó finanszírozására és az egyes tagállamok hozzájárulásának mértékére vonatkozóan. Az Európai Bizottság külön javaslatot tett, amelynek eredményeként csökkentették az Egyesült Királyság meglévő engedményét és bevezettek egy általános korrekciós mechanizmust egy-egy tagállam viszonylagos jólétének tükrözésére;

úgy véli, hogy egy tisztességes rendszert szükséges bevezetni az Unió költségvetési szükségleteinek fedezésére, mely megszüntetheti az egyik-másik tagállammal folytatott, engedményt nyújtó megállapodások rendszerét;

támogatja az Európai Bizottságnak azt az álláspontját, hogy ez a megközelítés alkalmat ad a korábbi pénzügyi időszakokban bevezetett korrekciós mechanizmusok megszüntetésére, amelyekkel jelenleg egyes tagállamoknak az EU költségvetési kifizetéseihez való hozzájárulásaiból eredő túlzott nettó mérleg-hiányt helyesbítik. Ha ezt végrehajtják, megszűnnek az egyes tagállamok túlzott pénzügyi terhei és helyreáll az EU-szintű szolidaritás.

1.4.6 Stabilitási és Növekedési Paktum

elismeri, hogy jelenleg a Stabilitási és Növekedési Paktum feltételei, és annak megszorító végrehajtása, mely nem teszi lehetővé a tagállamok számára a GDP 3 %-ának túllépését a költségvetési deficit, illetve 60 %-ának túllépését az államadósság vonatkozásában, az 1990-es évek végének gazdasági feltételein alapulnak, miközben jelenleg a nagyobb növekedésre orientált politikai keret irányába történő elmozdulásra és annak megfelelő megoldásokra van sürgető szükség. E nélkül a növekedésre való koncentráció nélkül lehetetlenné válik a lisszaboni-götebörgi stratégia szociális és környezetvédelmi szempontjainak számításba vétele;

támogatja az Európai Bizottságnak a Stabilitási és Növekedési Paktum megreformálására irányuló javaslatát. A reformok rugalmas módszert kínálnak olyan gazdaságpolitika folytatására, mellyel a gazdasági ciklusból adódó problémák csökkenthetők a stabil gazdaság jelentőségének figyelmen kívül hagyása nélkül. Ez nagyobb teret fog biztosítani a tagállamoknak, melyek így rendelkezhetnek az állami kiadások fokozásáról és az adócsökkentésről, ha a jövőbeli gazdasági visszaesés azt kívánja meg;

felveti, hogy egy megközelítés lehet egy olyan mechanizmus bevezetése, amelyben a Közösség hatáskörébe tartozó egyes területekkel összhangban végrehajtott és a lisszaboni stratégia-ával egyeztetett tőkeberuházásokat kiveszik a normális költségvetési számvetési folyamatokból. Ez lehetővé tenné a növekedést

segítő szükséges közbeszerzések beruházásainak olyan kivitelezését, amely nem sérti meg a Paktum pénzügyi fegyelmét;

másik megközelítést is **javasol**, amely oly módon javítaná a Stabilitási és Növekedési Paktum betartatási mechanizmusát, amely figyelembe veszi minden egyes tagállam saját gazdasági helyzetét – ezáltal egy kiegyensúlyozott költségvetés középtávú célkitűzései tagállamonként különbözőek lennének, hogy figyelembe vegyék a beruházás szintjét, az adósságok alakulását, a közfinanszírozások fenntarthatóságát, valamint a potenciális növekedést.

1.5 Teljesítési eszközök és kormányzás

1.5.1 Az útiterv

megjegyi, hogy a 2007–2013 közötti időszakra szóló pénzügyi terv záró fejezetei foglalkoznak a teljesítési eszközök és a megfelelő kormányzati rendelkezések hatékonyságával, amelyek igen nagy jelentőségűek a helyi és regionális hatóságok számára;

kihangsúlyozza, hogy a közlemény nem dolgozott ki megkülönböztetett hozzájárulást a – helyi, regionális, nemzeti és európai – kormányzatok számára, a jelenlegi hiányok megoldása céljából;

kiemeli, hogy nemzeti akciók, összehangolás és az EU-költségvetésből finanszírozott közbeszerzések a megfelelő időben végrehajtott megfelelő intézkedések kombinációit igénylik. Az összehangolás nyílt módszere (OMC), amely a lisszaboni-götebörgi stratégia egy része, célokat tűz ki, mutatószámokat és irányszámokat képez, nemzeti és regionális politikákat határoz meg nemzeti cselekvési terveken keresztül és ösztönzi a rendszeres nyomon követést, kiértékelést és szakértői értékelést, és így képes értéket adni a célokhoz a helyi és regionális szinten felgyülemlett tudás és tapasztalat átadása révén;

mindazonáltal **úgy véli**, hogy ez a folyamat a jelenlegi formájában nem bizonyult eléggé hatékonynak ahhoz, hogy teljesítse a lisszaboni-götebörgi célkitűzéseket. A tagállamok politikái között nemigen történt egyeztetés, és egymást sem ösztönzik a lisszaboni célkitűzések elérésére. Továbbá az OMC sem vonta be a helyi és regionális hatóságokat, akik pedig igen fontos szerepet játszanak a város-régió és a regionális versenyképesség megvalósításában, ami elősegíthetné a szükséges kölcsönös befolyást;

viszont **azon az állásponton van**, hogy az OMC változatlanul alternatívája marad a transznacionális döntéshozatalnak és képes átalakulni annak érdekében, hogy beilleszthető legyen egy hatékony teljesítési folyamatba, feltéve, hogy van mód a tagállamok és az Európai Bizottság között egyes politikai témákról folytatott egyoldalú vitákon kívül betervezett számtalan kérés egyszerűsítésére;

úgy ítéli meg, hogy szükséges lenne felderíteni új, rugalmas módszereket, ki kellene fejleszteni a háromrészes modell segítségével történő megközelítést a szerződéses tevékenységekre alapozott módszerek segítségével, melyekkel be lehet vonni a helyi és regionális kormányzatot az olyan politikai célok érdekében, hogy kapcsolódjanak be és részesedjenek a teljesítési mechanizmusokból. Ez nem bonyolítaná a dolgokat, és nem jelentene többet elvont eszméknél, csak reális alapon folytatott rendszeres párbeszéd jöhetne létre a helyi és regionális hatóságokkal;

nagyon ajánlja, hogy az Európai Bizottság által javasolt útitervebe – amely közös program, amelybe nemzeti és EU-szintű akciók és finanszírozás tartoznak – vonják be a helyi és regionális hatóságokat. A keretprogramoknak ez a területi komponense fontos a tagállamok közötti és a tagállamokon belüli kohéziós célok megvalósítása érdekében;

újfent állítja, hogy a háromoldalú szerződések megfelelő eszközök a helyi és regionális hatóságok bevonására az EU kormányzati megállapodásaiba. A keretprogramok teljesítése nagymértékben függ a helyi és regionális szereplők kötelezett-ségvállalásától.

1.5.2 Politika és programok

megjegyi, hogy a 2007–2013 közötti időszakra szóló pénzügyi terv és a kiegészítő közlemény javasolja, hogy az EU rendelkezésére álló, a további politikai célok megvalósításához szükséges eszközöket a lehetőség határain belül konszolidálják és politikai területenként egyetlen eszközbe, és programonként egyetlen alapjuttatásba racionalizálják;

örömmel üdvözli, hogy a kohéziós politikai programokat külön alapok (a Kohéziós, az Európai Regionális Fejlesztési, valamint a Szociális Alap) támogatják, olyan, a mezőgazdaságot és a halászatot érintő tevékenységekkel együtt, amelyek most a „Fenntartható irányítás és a természeti erőforrások védelme” címszó alá tartoznak;

örömmel fogadja, hogy a városi dimenzió előtérbe került a kohéziós politika programjaiban – a városi területek összességének előnyére –, ezzel is erősítve a városok és régiók közötti partneri együttműködések fontosságát;

felismeri, hogy egy új rendelet szerkezetet teremt a KAP finanszírozásához, amelyben az egyes pilléreket külön alap támogatja: az Európai Mezőgazdasági Garanciaalap (EAGF) és az Európai Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Alap (EAFRD);

örömmel üdvözli, hogy valamennyi vidékfejlesztési intézkedést egyetlen eszközbe kell csoportosítani, hogy egyetlen program jöjjön létre, miközben ügyelnek az összefüggésekre a vidékfejlesztési és a kohéziós intézkedések között, amely:

- növeli a mezőgazdasági ágazat versenyképességét az átszervezés támogatásával,

- fokozza a környezet- és tájvédelmet a földgazdálkodás támogatásával,
- javítja a vidéki területek életminőségét,
- elősegíti a gazdasági tevékenységek sokféleségét;

örömmel fogadja az Európai Bizottság egyszerűsítésre irányuló törekvéseit a környezetvédelemre irányuló pénzügyi eszköz (LIFE+) létrehozásával együtt, azonban **hangsúlyozza**, hogy nem könnyű a környezetvédelmi projekteknek a 2007–2013 között bevezetésre kerülő különféle pénzügyi eszközökkel történő finanszírozásában rejlő valódi lehetőségeket megtalálni. Fontos a többféle típusú finanszírozások koordinálása, hogy a különböző prioritásokra és a közösségi beavatkozási egyezményekre mind kiterjedhessenek;

attól tart, hogy az Európai Bizottságnak szándékában áll a LIFE+ költségvetésének igen jelentős hányadát (75–80 %-át) az egyes tagállamokra átruházni anélkül, hogy az ehhez szükséges megállapodások és feltételek kidolgozásra kerülnének a rendeletjavaslatban;

megjegyi, hogy új szomszédsági eszközt javasoltak, melynek célja a határokon átnyúló együttműködés az EU és a szomszédos országok között, aláhúzva az EU hozzáadott értékét a belső határokon túlra terjedő stabilitás és felvirágzás elősegítésére a fenntartható gazdasági és társadalmi fejlődés révén;

örömmel üdvözli az Európai Halászati Alap (EFF) mint egységes eszköz létrehozását a halászati ágazat átszervezésére, amely szorosan kapcsolódik a kohéziós eszközökhöz, és a következőket nyújtja:

- a part menti területek fenntartható fejlesztése,
- a halászflokkák, az akvakultúra és a halfeldolgozó ipar átalakítása;

úgy értékeli, hogy ezek a javaslatok segítenek a pénzügyi terv átláthatóságát növelni az állampolgárok számára.

2. A Régiók bizottsága ajánlásai

2.1 Partnerség

2.1.1 **kéri**, hogy a helyi, regionális, nemzeti és transznacionális szinteket összekötő partnerség elve az Európai Bizottság minden javaslatát átszövő összekötő szál legyen. Ezt az elvet meg kell erősíteni, és sürgősen be kell vezetni mind az Európai Bizottságnak, mind a Miniszterek Tanácsának, és folyamatosan kommunikálni kell a tagállamok között és minden médiumban az EU hozzáadott értékének demonstrálására;

2.1.2 **felszólít** arra, hogy következetesen alkalmazzák a partnerségi elvet az Európai Bizottság által benyújtásra kerülő minden végrehajtási rendeletben, amelyet a 2007–2013 közötti időszakra szóló pénzügyi terv politikai elemeihez bocsát ki;

2.1.3 **sürgeti**, hogy a partnerség elve teljes egészében épüljön be a programokkal foglalkozó új rendeletekbe, különösen a transzeurópai együttműködésbe, és hogy ezek a programok ismerjék el az illetékes helyi és regionális hatóságok tudásanyagát és szakértelmét;

2.2 Következetesség

2.2.1 **ragaszkodik** ahhoz, hogy mint fontos tényezőt, növeljék a következetességet a sajátos európai ágazati politikák és a kohéziós politika között, különösen a mezőgazdaság, a kutatás és a szabad verseny, valamint a környezet és a közlekedés területén, területi alapú megközelítéseket téve lehetővé. A partnerségi elv alkalmazása mellett az új programoknak ki kell tudniuk mutatni mind az Európai Bizottság, mind a Miniszterek Tanácsa elkötelezettségét az egyesített kormány támogatását illetően a kormányzás minden szintjén – helyi, regionális, nemzeti és uniós szinten.

2.3 Háromoldalú paktumok és megállapodások

2.3.1 **azt ajánlja**, hogy a háromoldalú paktumokat és megállapodásokat szélesebb körben alkalmazzák, hogy ilyen módon kapjon mélyebb tartalmat a 2007–2013 közötti időszakra szóló pénzügyi terv kormányzati időszaka, valamint jobban elkötelezzék magukat a helyi és regionális hatóságok megválasztott tagjai a javasolt útterv révén a keretprogramok területi komponense mellett, amelyre úgy a tagállamok közötti, mint a tagállamokon belüli kohéziós célok megvalósítása érdekében van szükség;

2.3.2 **javasolja**, hogy a helyi és regionális elkötelezettség az úttervfolyamat segítségével, a nemzeti stratégia részét képező regionális stratégiák segítségével ne csak a fenntartható növekedési napirend következetesebben történő teljesítését biztosítsa, hanem tegye átláthatóbbá az európai kohéziós politikát és a források rangsorolását ott, ahol azokra igen nagy szükség van;

2.3.3 **hangsúlyozza**, hogy ezeket a megállapodásokat anélkül lehetne bevezetni, hogy ez befolyásolná a versenyképességi és kohéziós programok kialakításának és végrehajtásának sürgősen szükséges egyszerűsítését és ésszerűsítését;

2.3.4 **ajánl** egy intézményközi, kritikai hatásvizsgálatot annak kiértékelésére, hogy mit hajtottak végre, és mi működik a tagállamokon belül a különböző közigazgatási politika területén. Egy egységes audittervvel meg lehet határozni, hogy elérték-e a stratégiai célokat – a lisszaboni-göteborgi stratégiához illeszkedve – és a források rangsorolását elvégezték-e ott, ahol azokra a legnagyobb szükség van.

2.4 Kohéziós politika

2.4.1 **ismételten hangsúlyozza** azt a megbonthatatlan kapcsolatot, amely az Európa-szerzte hatékony regionális politika és a lisszaboni-göteborgi cselekvési program végrehajtása között fennáll. Az EU jövőbeni növekedését és Európa minden részének versenyképességét jobban segíti elő az EU kohéziós

politikájának továbbfolytatása, mint ennek a politikának nemzeti szintre történő visszahelyezése – amely napjainkig az EU regionális politikájának a Közösség szociális, gazdasági és területi kohéziójára gyakorolt pozitív hatását támasztja alá;

2.4.2 **ragaszkodik hozzá**, hogy a tagállamok és az Európai Bizottság által hozott minden növekedéssel és foglalkoztatással kapcsolatos nemzeti cselekvési program tükrözze a helyi és regionális hatóságokkal folytatott konzultációt és azok bevonását. A nemzeti cselekvési programok elkötelezettségeit és célkitűzéseit a városi és regionális stratégiai tervek alapján kell formába önteni;

2.4.3 **ragaszkodik hozzá**, hogy a tagállamok és az Európai Bizottság által hozott minden nemzeti cselekvési terv tükrözze a helyi és regionális hatóságokkal folytatott konzultációt és azok bevonását. A nemzeti cselekvési terveket a városi és regionális stratégiai tervek alapján kell formába önteni. Olyan mechanizmust kellene felállítani, amely megkönnyíti azon programok kialakítását, amelyekben két vagy több régió is részt vehet, a terület versenyképességének növelését hatékonyan támogató intézkedések révén;

2.4.4 **ragaszkodik** ahhoz, hogy a 2007–2013 közötti időszakra szóló pénzügyi terv Versenyképesség a Növekedésért és a Foglalkoztatottságért pillére ne legyen függő változó a következő keretidőszak kifizetési előirányzatairól szóló tárgyalások során; ugyanakkor elfogadja, hogy a kohézió égisze alatt elsőbbséget kell adni a konvergencia célkitűzésének, az RB-nek azonban az a véleménye, hogy az EU-nak a versenyképességi célkitűzést kell támogatnia, hogy felmérhesse és elősegíthesse az „új” lisszaboni stratégia célkitűzéseinek eléréséhez szükséges változásokat;

2.4.5 **arra biztat**, hogy a kohéziós politikát az EU GNI-jének legalább 0,41 %-ával finanszírozzák annak biztosítására, hogy a kohéziós politika célkitűzéseit az EU 25 tagállamában teljes körűen véghezvigyék;

2.4.6 **támogatja** a GDP 4 %-ában meghatározott tagállami szintű befogadási plafon és a berlini képlet kevésbé fejlett régiókra gyakorolt hatása közötti koherenciára való törekvést;

2.4.7 **kéri**, hogy a fenntartható vidékfejlesztés programjait szorosan integrálják a kohéziós politikai programokba, hogy ne váljanak a saját források nyomásának hatása alatt kiegészítő mezőgazdasági támogatási programmá;

2.4.8 **sürgeti**, hogy a versenyképességi és foglalkoztatottsági pillér regionális allokációs kritériumait olyan mutatószámcsomaghoz kössék, amelyek híven tükrözik a regionális és helyi szükségleteket, elérhetőségeket és lehetőségeket, és képesek a régiók közötti egyenlőtlenségek mérésére is;

2.4.9 **kéri**, hogy ismerjék el és építsék be tényezőként a nemzeti szintű stratégiai tervezésbe a városok által a teljes EUTérség részére felkínált társadalmi és gazdasági fejlesztési lehetőségeket;

2.4.10 **sürgeti** az RB-vel folytatott aktív konzultációt az Európai Tanács tavaszi ülése során a versenyképességi és kohéziós menetrendek éves felülvizsgálatán való részvétel által. Ez lehetőséget teremtene a helyi és regionális hatóságok számára arra, hogy kérdéseket vessenek fel és helyes gyakorlatot mutassanak, amint azt a lisszaboni-göteborgi menetrend megvalósításában a nyílt koordinációs módszer jobb működése megkívánja.

2.5 Lisszaboni-göteborgi stratégia

2.5.1 **sürgeti, hogy** sokkal következetesebb megközelítést alkalmazzanak a makrogazdasági intézkedések, a foglalkoztatás és a szociális akciók, illetve a környezetvédelmi és kutatási kezdeményezések bevezetésénél, hogy ez újra erőt adjon a stratégiának és vezérfonalat a tagállamok nemzeti cselekvési programjai számára;

2.5.2 a lisszaboni-göteborgi stratégia irányításának radikális javítására **szólít fel**, hogy az hatékonyabb és közérthetőbb legyen;

2.5.3 **úgy ítéli meg**, hogy a lisszaboni stratégia menet közbeni felülvizsgálata magába kellene foglalja a helyes gazdálkodás alkalmazásának kritikai elemzését, valamint az adminisztratív decentralizáció hatásainak elemzését a stratégia alkalmazásának hatékonysága tekintetében;

2.5.4 **hangsúlyozza**, hogy bár az általános kép a lisszaboni stratégia végrehajtásával kapcsolatban borús és pesszimista, számos tagországnak több politikai területen is sikerült elérnie a kitűzött célokat. A Régiók Bizottsága **úgy véli**, hogy nagyobb figyelmet kellene szentelni a siker mögött meghúzódó tényezők vizsgálatának, és ezeket a tényezőket tekintetbe kellene venni a nyílt koordinációs módszer alkalmazásakor;

2.5.5 kifejezetten **kéri**, hogy határozzák meg a helyi és regionális szintű kritikus sikertényezőket és mérjék ezeket EU-szerte, majd ezeket vezessék be a Wim Kok-féle jelentés⁽¹⁾ tizenégy mutatót és célt tartalmazó keretrendszerébe, amelyekkel meghatározható, mennyire jól vagy rosszul teljesítenek az egyes tagállamok;

2.5.6 **hangsúlyozza**, hogy a gazdasági versenyképesség alapvető fontosságú a szociális kohézió és környezetvédelmi fenntarthatóság eléréséhez;

2.5.7 **sürgősen azt kéri**, hogy kapjanak nagyobb szerepet a helyi és regionális önkormányzatok az ismeretek terjesztésében, valamint a lisszaboni-göteborgi célkitűzések sikeres megvalósításához szükséges újítások bevezetésében és vállalkozások beindításában, hogy ezáltal a stratégiát jobban bevonják a politika körébe;

⁽¹⁾ „Szembenézni a kihívással: a lisszaboni stratégia a növekedés és a foglalkoztatás érdekében”, a Wim Kok által elnökölt magas szintű csoport jelentése, 2004. november.

2.5.8 **továbbá azt ajánlja**, hogy a lisszaboni-göteborgi célkitűzések félidei kiértékelésekor fogalmazzanak meg egy Európai Ifjúsági Paktumot, amely a munkanélküliség, a szociális és szakmai beilleszkedés problémáira összpontosít, és a lisszaboni-göteborgi menetrendnek az idősödő polgárok érdekében hozott intézkedéseit egészíti ki;

2.5.8 **sürgeti**, hogy a bővítést követően az egységes valuta és az egységes piac – az EU következő nagyszabású vállalkozása – a növekedés és a foglalkoztatás fokozására törekedjen a lisszaboni-göteborgi menetrendre való megújult összpontosítás révén;

2.5.9 **arra buzdít**, hogy a lisszaboni-göteborgi célkitűzések elérésében történt haladásról mind nemzeti, mind EU-szinten készüljenek éves összefoglaló jelentések, és ezzel kapcsolatban konzultáljanak a Régiók Bizottságával is. Ezeknek a jelentéseknek a lisszaboni és göteborgi célkitűzések elérésében történt regionális szintű haladás tényezőit is tartalmazniuk kell;

2.5.10 **sürgeti**, hogy a bővítést követően az egységes valuta és az egységes piac – az EU következő nagyszabású vállalkozása – a növekedés és a foglalkoztatás fokozására törekedjen a lisszaboni-göteborgi menetrendre való megújult összpontosítás révén.

2.6 Kutatás és technológiai fejlesztés

2.6.1 **követeli**, hogy a kutatásra és technológiai fejlesztésre vonatkozó rendeletekben azon a helyen, ahol javasolják az alkalmi pénzügyi források összegének lényeges megemelését, világosan ismerjék el a kutatási keretprogram területi komponensét;

2.6.2 **kéri**, hogy a nemzeti és regionális kutatási programokat és politikákat hangolják össze, és hozzanak létre egy valóságos Európai Kutatási Térséget, amely képes a versenyképesség és a növekedés célkitűzéseinek fenntartására;

2.6.3 **felszólít** arra, hogy segítsék elő Kölcsönös Tanulmányi Platformok és innovációs pólusok kifejlesztését olyan regionális kutatási stratégiák és a regionális tudásfejlesztési modellek létrehozására és fenntartására, amelyek segítik az egyetemek bevonását helyi gazdaságaikkal együtt. Ezeket a platformokat és hálózatokat úgy kell megtervezni, hogy megkönnyítsék az új ötletek és termékek gyors bevezetését; a takarékos gazdálkodásra ösztönözzenek mind az alap-, mind az alkalmazott kutatásban; és rövidítsék le az innováció és az alkalmazás közti időt;

2.6.4 **arra biztat**, hogy a tagállamok nemzeti cselekvési programjaikban körvonalazzák, hogy milyen intézkedésekkel kívánják elérni a kutatásra és fejlesztésre fordított beruházásoknak a GNP 3 %-át kitevő célösszegét.

2.7 Mobilitás

2.7.1 **örömmel üdvözli** az Erasmus-diákok számának megháromszorozására, valamint a diákmobilitási tevékenységek és a szakmai gyakorlatok számának növelésére tett javaslatokat.

2.8 Kormányzás

2.8.1 **örömmel üdvözli** a partnerségi megállapodások erősítésére és az egyszerűsített döntéshozatali eszközök bevezetésére irányuló javaslatokat, a kormányzás valamennyi szintjén és valamennyi szintje – helyi, regionális, nemzeti és EU – között, azonban azt kéri, hogy ezeket az intézkedéseket sürgősen vezessék be;

2.8.2 **azt ajánlja**, hogy a lisszaboni-göteborgi célok teljesítése során az Európai Bizottság évente értékelje ki a nemzeti cselekvési terveket, és ezeknek a kiértékeléseknek a területi szempontjaiba vonja be a helyi és regionális hatóságokat is;

2.8.3 **azt ajánlja továbbá**, hogy az Európai Bizottság évente készítsen jelentést a 2007–2013 közötti időszakra vonatkozó pénzügyi tervben kítűzött politikai kihívások teljesítésének előrehaladtáról, valamint az egyes – helyi, regionális és nemzeti – kormányzati körök hozzájárulásáról, hogy szükség esetén lendületet adjon egy gazdasági reform számára, valamint ahhoz, hogy az ügynökségek és a helyi, regionális és nemzeti kormányok nagyobb mértékben kötelezzék el magukat és jobban lehessen rájuk számítani.

2.9 EU-állampolgárság

2.9.1 **aláhúzza, hogy** a javasolt, az állampolgársággal, szabadsággal, biztonsággal és igazságszolgáltatással kapcsolatos erőforrások növelésén kívül világosan meg kell fogalmazni, hogy az Igazság- és Belügyminisztérium munkája nem csupán a Brüsszel és a tagállamok közötti tárgyalások lefolytatásából áll a helyi és regionális kormányzati szférák szubszidiaritásának tiszteletben tartása mellett. E tekintetben különös figyelmet kell fordítani az új tagállamok helyi és regionális hatóságainak elismerésére;

2.9.2 **követeli**, hogy a helyi és regionális kormányok növeljék az EU-programok hozzáadott értékét meghatározó mechanizmusok átláthatóságát, hogy növeljék egyszerre és helyben végrehajtott európai politikák közismertségét és támogatottságát.

2.10 A 2007–2013 közötti időszakra szóló pénzügyi terv

2.10.1 **emlékeztet** a 2007–2013 közötti távlati költségvetés számára a GNI 1,24 %-os, saját forrásokra vonatkozó költségvetési plafonjáról kötött **megállapodására**, mivel ez a felső határ azt tükrözi, hogy szükség van költségvetési fegyelmre és a közösségi hozzáadott értékre, és mivel ez a forrásokra vonatkozó adat az egyetlen módja a kohézió, a versenyképesség, az

egységes piac és a Szerződés szerinti közös kötelezettségeink teljesítésének;

2.10.2 **figyelmeztet** arra a potenciális veszélyre, amely a kompromisszumos költségvetésből származhat;

2.10.3 **csatlakozik** az Európai Parlament véleményéhez, mely szerint a jelenlegi pénzügyi terv egy átfogó intézményközi megállapodás részét képezi, amely csak az intézmények közötti kölcsönös bizalom légkörében és a költségvetési hatóság két szárnyának közös megegyezése alapján újítható meg;

2.10.4 **ragaszkodik** ahhoz, hogy azok, akik a kötelezettségvállaláson alapuló allokálások csökkentését szorgalmazzák, a legnagyobb valószínűséggel a strukturális alapoknak a regionális versenyképességgel és foglalkoztatással kapcsolatos és az 1.(b) pont „Kohézió a növekedésért és foglalkoztatásért cselekvési programja” alcím alatt csoportosított programjaira összpontosítsanak. Az aránytalan költségvetési csökkentések ezen a területen kifejezetten újraállamosítják a regionális politikát a korábbi 15 EU-ország többségében;

2.10.5 **ragaszkodik** ahhoz, hogy kifejezetten védjenek ki minden esetleges, a „Versenyképesség a növekedésért és foglalkoztatásért” pilléren belül a kötelezettségvállaláson alapuló allokálások alfejezeteiben a kutatási és technológiafejlesztési kezdeményezések soraira gyakorolt ellenérdekű nyomást annak érdekében, hogy tiszteletben lehessen tartani és meg lehessen őrizni a tagállamok elkötelezettségét a barcelonai célkitűzés iránt, illetve az iránt, hogy a kutatásra és fejlesztésre szánt kiadások 2010-re elérjék a GDP 3 %-át;

2.10.6 **figyelmeztet** arra, hogy a programozási időszak kezdetének a hosszúra nyúló tárgyalások miatti elcsúszása pénzügyi fennakadásokat és instabilitást okozna az EU helyi és regionális hatóságai szintjén;

2.10.7 **sürgeti**, hogy a tárgyalások kimenetele garantálja a szolidaritás elvének tiszteletben tartását, amely az EU politikájának a vezérelve volt a strukturális politikának 1973-75-ben történt létrehozása óta, nevezetesen azt, hogy az EU támogat minden rászoruló régiót, akár gazdagabb, akár szegényebb országban van;

2.10.8 **kéri** a tagállamokat, működjenek együtt városaikkal és régióikkal, hogy politikai megoldást találjanak azon tagállamok számára, amelyek a bővítés statisztikai hatása miatt a jövőben nem lesznek jogosultak a Kohéziós Alap támogatására.

2.11 „Egyetlen alap” megközelítés

2.11.1 **örömmel üdvözli**, hogy számos politikai területen az egyetlen alap irányába mozdultak el, beleértve a kohéziós politikát, a vidékfejlesztést, a környezetvédelmi programokat, a halászati szektor szerkezetátalakítását, mivel ez a megközelítés összehangolja az intézkedések végrehajtásának közigazgatási követelményeit, és egyszerűsíti a végrehajtás folyamatát.

2.12 Állami támogatás

2.12.1 **felszólítja** az Európai Bizottságot, hogy készítse el egy támogató keret tervet az állami támogatás szabályainak és rendeleteinek területi differenciálásához, hogy lehetőség legyen célzott közbefektetésre ott, ahol ez korrigálhatja a valódi piaci hibákat a területi kohéziós célkitűzés elérése érdekében, anélkül azonban, hogy mindez torzítná a versenyfeltételeket vagy nagyobb teret biztosítana a kutatás és innováció támogatásának – különösen a kis- és középvállalkozásokban;

2.12.2 **sürgeti**, hogy új, az új kohéziós és regionális politikai rendeletekben foglaltak iránt érzékeny szabályozásra van szükség az állami támogatások tekintetében, melynek engedélyezhetővé kell tennie az állami támogatásokat olyan területeken, amelyek már nem jogosultak a kohéziós alapokból történő támogatásra – a problémáknak attól a szintjétől függően, melyekkel szembe kell nézniük;

2.12.3 **kéri**, hogy az Európai Bizottság tisztázza a regionális támogatás jövőbeni rendszerét a 87. cikk (3) bekezdésének (c) pontjában foglaltak alapján, a „konvergencia” célkitűzés alá eső kevésbé fejlett területeken kívüli „regionális versenyképesség és foglalkoztatás” célkitűzés alá eső régiók közötti különbségtétel tekintetében;

2.12.4 **azon az állásponton van**, hogy a fenntarthatóság szintén fontos tényező, és az állami támogatásból megvalósított közbefektetéseknek messzemenően a fenntarthatósággal összhangban kell megvalósulniuk.

2.13 Korrekciós mechanizmusok

2.13.1 **támogatja** az Európai Bizottság arra vonatkozó javaslatát, hogy nyissanak vitát az EU jelenlegi finanszírozási rendszerének hiányosságairól;

2.13.2 **támogatja** az Európai Bizottság új, igazságosabb korrekciós mechanizmus kialakítására vonatkozó javaslatát.

2.14 Stabilitás és növekedés

2.14.1 **sürgeti**, hogy mivel a Stabilitási és Növekedési Paktum végrehajtásából hiányzik a következetesség és hitelkép-telen, feltétlenül szükséges, hogy a Paktum vegye számításba az EU jelenlegi gazdasági realitásait, és gazdasági szempontból tegye ésszerűbbé a stabilitási és növekedési szabályokat. A nemzeti és EU-folyamatok közötti összhangot erősíteni kell, a nemzeti intézményeket pedig nagyobb mértékben be kell vonni a gazdaságpolitika többoldalú felügyeletébe, továbbá van mit javítani a fiskális és monetáris politika közötti összhang biztosítása terén;

2.14.2 **emlékeztet** arra, hogy komoly problémák merültek fel a tagállamok költségvetéseiben az európai gazdaságok alacsony növekedési rátája miatt, amelyek miatt számos régióban és helységi szinten kapcsolódik a magas munkanélküliségi szint a folyamatos szociális nehézségekkel. Az Európai Bizottság számára a legfontosabb út ennek a problémának a megoldására a Stabilitási és Növekedési Paktum végrehajtásának felülvizsgálata a gazdaságpolitika hitelességének biztosítása végett. Végtére is az EU csak akkor érheti el a növekedés, a foglalkoztatás és a szociális kohézió kívánt szintjét, ha az európai makrogazdasági feltételek is lépést tartanak a lisszaboni stratégiával és javul a közösségi eszközök koordinációja;

Brüsszel, 2005. február 23.

A Régiók Bizottsága

elnöke

Peter STRAUB